

L'ARCA DE NOÈ

Benvolguts diocesans

Després de les festes de Nadal reprenem la nostra reflexió sobre la necessitat de ser una Església que acull a tots. Ho fem amb l'ajuda d'algunes imatges i símbols que en la tradició cristiana han ajudat a entendre el que és l'Església. El primer és l'arca que Déu va manar construir a Noè per a salvar als homes justos (cf. Gen 6-8).

Des de molt antic s'ha comparat a l'Església amb l'arca de Noè. És una imatge que s'insinua ja en el nou testament (cf. 1 Pe 3, 18-22) i que va ser molt volguda pels Pares de l'Església. Així com l'arca de Noè va servir de salvació per a Noè i la seva família, també l'Església ha de ser "sagrament" de salvació per a la família humana.

Els primers escriptors cristians van anar aprofundint en aquest símbol, fixant-se en diversos elements del relat: el diluvi com a símbol del baptisme, el llenyam de l'arca com a anunci del llenyam de la creu, el colom com a signe de l'Esperit Sant. Sant Agustí resumeix aquestes intuïcions quan escriu: "El fet de manar Déu a Noè que construeixi una arca per a escapar en ella amb els seus de la devastació del diluvi, és, sens dubte una figura de la ciutat de Déu que pelegrina en aquest món, és a dir, de l'Església, que se salva pel tronc en què va ser penjat el mediador entre Déu i els homes, l'home Crist Jesús" (De civitate Dei, 15, 26).

Sant Agustí afegeix també que l'arca de Noè és signe de la capacitat d'acollir de l'Església, perquè en ella no sols van entrar els animals que es consideraven purs segons la llei, sinó també els impurs. Això significa que a l'Església no sols entren els justos, sinó també els pecadors, als quals anomena constantment a la conversió (cf. De fide et operibus, 27, 49).

L'Església està cridada a ser una gran arca de Noè en la qual càpiguen totes les persones. Dins de l'arca vivim gent de molt diversa espècie i tendència, de cultures molt diverses i de maneres de pensar diferents. Tots som importants i necessaris a l'Església. A tots ens uneix la fe en Jesucrist i el desig que siguin molts els que s'uneixin a nosaltres, que altres també pugin a l'arca per a navegar amb nosaltres a través dels mars i poder arribar a bon port.

L'arca és gran, com el cor de Déu; ningú ha de ser exclòs d'ella. Com a Església, hem de llançar cordes des de les finestres per a introduir en l'arca a tants homes que naufraguen. Tot a l'Església ha de fer patent aquesta obertura per a acollir a l'home ferit. Cap porta pot quedar tancada davant tantes persones que anhelen ser salvades.